

İntiqam Mehdizadə:

Məlik Dadaşovun mənimlə son müsaibəsi

"Bu gün dünəndən başlayır" silsiləsindən

– Məlik müəllim, gəlin bir anlığa
indiyə qədər səhnədə, eləcə ekranda
yaratdığınız obrazların mənzərəsini göz
önünə gətirək. "Sənsiz"də Tərlan,
"Axırncı aşırım"da Qəmlo, "Ulduzlar
sönmür"də Nəriman Nərimanov, "Dəli
Kür"də Molla Sadiq, "26-lar"da
Əzizbəyov, "Müsyö Jordan və Dərviş
Məstəli şah"da Dərviş, Şekspirin Maqbeti
və sairə. Çox qərribə, həm də təzadlı
mənzərədir. Burası düzdür ki, taleyi boyu
aktyorun öhdəsinə müxtəlifliyi,
dəyişkənliyi səhnədə, çəkiliş
meydançalarında yaşamaq missiyası
düşür. Bu çalpaşılıq bezdirməyibmi sizi.
Real həyatda necə, bütün bunlardan
sonra karakterinizdəki ilkinliyi, özəllyi
qoruya bilmişizmi?

– İnsanı təbiətdən ayrı saymaq
olmaz, o da təbiətin bir parçası, özü də ən
ali hissəsidir. Təbiətdəki gözəllik,
rəngarənglik insan karakterində də
mövcuddur. Fikir vermişiz, bir bağda bir
kökün üstündə bitən alma ağacını göz

önünə gətirəndə, görürsən – onun
gündoğana sarı olan budığındakı
meyvələrin rəngiylə günbatan tərəfdəki
meyvələrin rəngi başqa-başqadır. Dadında,
tamında da fərq var. Yaxud bir ananın
bətnindən dünyaya gələn 5 uşağın hər
birinin öz xasiyyəti, vərdisləri olur. Bunların
hamısı təbiətin qanunları ilə baş verir. Bax,
mən səhnədə, ekranda canlandırdığım
surətlərə də təbiət qanunlarına görə
yanaşır, fərdi xüsusiyyətləri üzərində
dərinləndirirəm. Her dəfəsində də çalışıram ki,
onları dövrə, vaxta, mühitə, dövrün siyasi,
ictimai qanunlarına görə öz qəlb
süzgəcimdən keçirəm, tamaşaçının həzm
edə biləcəyi məqama yetirirəm.
Yaratdıqlarımın bəziləri tarixi simalar,
bəziləri isə yaşadığımız dövrün personajları
olub. Zənnimcə bir aktyor kimi qarşıma
qoyduğum məqsədə nail ola bilmişəm.
Qaldı şəxsi karakterimin dəyişilib-
dəyişilməməsi məsələsinə, əlbət ki, dövrün,
zamanın diktəsi, yaşın artmasıyla birgə
mənim də istər zahirimdə, istərsə batınımda

müəyyən dəyişikliklər baş verib. Amma,
şükür Allaha ki, bütün bunlar yaxşıya doğru
olub, hələ ki, qulağıma şikayətlər gəlmir. Bir
daha deyirəm, ola bilsin texniki inkişaf,
siyasi, sosial, iqtisadi sferadakı dəyişikliklər,
insanların özünün gündən-günə inkişaf
etməsi mənə də yan keçməyib. Amma
türklər demiş, kəsinliklə bildirirəm ki, aktyor
kimi yaratdığım obrazların heç birisi, mənfi-
müsbətliyindən asılı olmayaraq, mənim
xarakterimə təsir etməyib, əksinə, daha
təcürübəli olmuşam, mənəvi baxımdan daha
da zənginləşmişəm.

– Məncə, amplua məsələsində ən
çox başı çəkən aktyorlardan birisi də siz
olmuşuz. Uzun illər sizi müsbət
qəhrəman kürsüsündən daha çox mənfi
fiplərin mahir ifaçısı mərtəbəsində
görənlər olub və bir çoxları bu gün də
inanmır ki, siz – hamının sevimlisi,
müsbət qəhrəman obrazı yarada
bilərsiz. Hərçənd ki, mən o tamaşaçı
qisminə aid deyiləm, ancaq görürəm ki,
sualımdan qənaiz qaladı.

– Qaralar da. Axı, mən heç zaman
amplua aktyoru olmamışam. Görünür o siz
dediyiniz birinci kateqoriyaya aid olanlar ya
sənət anlayışından bixəbərdirlər, ya da ki,
teatra gəlməyib yaratdığım səhnə
personajlarını görməyənlər. Hələ 1951-ci
ildə aktyor kimi səhnədə ilk addımı müsbət
qəhrəman olaraq atmışam. Türkmən
yazıçısı Muxtarovun "Allanın ailəsi"
tamaşasında mühəndis Arif obrazıyla. Bu
işim barədə o dövrün mətbuatı həddindən
artıq tərifli ifadələr işləmişdi. Ampluanın

TV-RADIO

1/2015

QƏBUL